

УДК 821.112.2.091(436)(092)Цвейг+821.161.2.091Франко
СВІТЛАНА ЛЕНСЬКА
(Полтава)

«СОЙЧИНЕ КРИЛО» І. ФРАНКА Й «ЛИСТ НЕЗНАЙОМОЇ» С. ЦВЕЙГА: ЖІНОЧА ПСИХОЛОГІЯ КРІЗЬ ПРИЗМУ ПОРІВНЯЛЬНОГО АНАЛІЗУ

У статті здійснено порівняльно-типологічний аналіз новел І. Франка «Сойчине крило» та С. Цвейга «Лист незнайомої» на рівні сюжету, побудови образної системи та художніх особливостей. Особливу увагу приділено змалюванню жіночих характерів у новелах. Визначено риси подібності та відмінності в художній організації обох текстів. Доведено, що обидві новели репрезентують тип психологічної модерністської малої прози.

Ключові слова: психологічна новела, модерністська новела, жіночий образ, порівняльний аналіз, поетика, жанр, стиль.

Постановка проблеми. Жанри малого епосу на зламі ХІХ–ХХ століть зазнавали небаченого піднесення у різних національних літературах, а також відчутних трансформацій та репрезентували стильове розмаїття у період зародження й утвердження модернізму.

Одним із найзначніших українських митців та найяскравіших новаторів цієї доби був І. Франко (1856–1916). Він виявив письменницький талант у всіх родах і жанрах літературної творчості, перекладах, мово- та літературознавчій діяльності та в інших сферах. Теоретичні роздуми І. Франка про природу та жанрові особливості новели зібрані у низці його статей, з-поміж яких вирізняється «З останніх десятиліть ХІХ віку». За влучним спостереженням письменника, «в новелі найлегше авторові виявити найрізноманітніші сторони свого таланту, блиснути іронією, зворушити нас впливом сконцентрованого чуття, очарувати майстерною формою» (Франко, 1984).

Аналіз останніх досліджень, на які спирається автор. Глибокі студії про антропоцентричність епічної спадщини українського генія на межі ХХ–ХХІ сс. створили І. Денисюк (Денисюк, 1968), М. Ткачук (Ткачук, 1998), М. Легкий, Т. Пастух, Т. Гундорова, Л. Скупейко, М. Гуняк, Р. Чопик, Ю. Кузнецов та ін. Вивчення новели І. Франка «Сойчине крило» у школі спонукало учителів-методистів розробити десятки варіантів уроків із цієї теми (Овдійчук, 2006). Типологічні зв'язки творчості Каменяря з інонаціональними літературами є перспективним напрямком сучасних аналітичних студій.

Новелістика С. Цвейга (1881–1942) увійшла в скарбницю світової літератури, як і низка його белетризованих біографій видатних письменників (Діккенс, Бальзака, Достоєвського, Стендаля, Толстого) та історичних осіб (Марії Стюарт, Ніцше, Фрейда, Магеллана та ін.). Життя австрійського письменника було яскравим, насиченим бурхливими подіями, цікавими подорожами (відвідав Францію, Англію, Італію, Іспанію, Канаду, Кубу, Мексику, США, Росію, Індію, африканські країни), але найбільше письменника приваблювали не нові краєвиди або враження, а пізнання людської душі. Творчість С. Цвейга привертала увагу і прижиттєвої, і більш пізньої критики. Серед науковців другої половини ХХ століття слід назвати праці Б. Сучкова (Сучков, 1969), М. Зимомрі, Л. Морозової, О. Оніщенко (Оніщенко, 2007), О. Єременко (Єременко, 2018) та ін. Слід зазначити, що новелістика австрійського письменника розглядалася епізодично й неповно, частіше у зв'язку із психоаналітичною концепцією З. Фрейда або епістолярієм митця.

Однак досі не створено порівняльної студії, де зіставлялися б окремі зразки малої прози австрійського й українського письменників. Цим і визначається **актуальність** пропонованої розвідки.

Метою статті є типологічно-порівняльний аналіз новел С. Цвейга «Лист незнайомої» та І. Франка «Сойчине крило».

Виклад основного матеріалу. Перу І. Франка належить 114 творів малої епічної форми. Новела «Сойчине крило» була написана 1905 року й увійшла до збірки «На лоні природи» (1905).

Мала проза С. Цвейга почала з'являтися на початку ХХ ст. Пізніше твори були об'єднані у збірки «Любов Еріки Евальд» (1904), «Перші переживання» (1911), «Амок» (1922), «Сум'яття почуттів» (1927), «Маленька хроніка» (1929) тощо. «Шахова новела», останній твір цього жанру, була опублікована 1941 року, незадовго до трагічного відходу митця у вічність. «Лист незнайомої» («Brief einer Unbekannten»), який приніс письменникові світове визнання і є чи найбільш відомим завдяки численним перекладам різними мовами світу, був написаний 1922 року. Пізніше, 1928 року, С. Цвейг

відвідав радянську державу на запрошення її уряду взяти участь у відзначенні столітнього ювілею Льва Толстого, якого надзвичайно високо цінував. Наступного року після цих відвідин з'явилася друком книжка «Подорож до Росії», де автор ділився враженнями і висловлював прихильність до її уряду. Завдяки цій публікації ім'я австрійського письменника стало широко відомим на теренах СРСР, а його твори виходили значними тиражами у численних перекладах. Зокрема, в Україні були опубліковані «Лист незнайомої» (1928), «Амок» (1928), «Оповідання в сутінках» (1929), того ж 1929 року вийшли «Збірник творів» і «Новели» (Єременко, 2018). 1981 року в серії «Зарубіжна новела» надруковані кращі зразки малої прози австрійського письменника у перекладах Ірини Стешенко, онуки Михайла Старицького і дочки трагічно загиблої 1942 року Оксани Стешенко (Старицької), а також репресованого й розстріляного ще в січні 1938 року талановитого поета Василя Бобинського (Цвейг, 1981). Редакцію цих перекладів здійснив Євген Попович. Але важливо відзначити, що поява у друці перекладів хоч і реабілітованих, але замовчуваних українських діячів стала важливим кроком до їхнього повернення із забуття.

Типологічна подібність між «Сойчиним крилом» і «Листом незнайомої» виявляється насамперед на рівні сюжетобудування й жанрової форми. В обох творах чоловіки (в австрійського письменника це «відомий романіст Р.», а в українського – «пан радник» Хома) отримують листи від колишніх коханих жінок. Прикметним є вік чоловіків – «...сьогодні день його народження. "Сорок перший", – усвідомив він собі, і від того йому не стало ні радісно, ні прикро» (Франко, 1979); «Завтра Новий рік і разом сорокові роковини моїх уродин» (Цвейг, 1981). Сорокарічний рубіж, який герой одного твору перейшов, а другий якраз переживає, вибраний авторами не випадково, адже з точки зору міфології сорок є одним із сакральних чисел, коли відбувається певний перехід між етапами людського життя і людина стає особливо вразливою. З точки зору психології це період, коли переосмислюється пройдений шлях і робляться висновки з набутого досвіду, – так звана «криза середнього віку». Обидва герої отримують звістки з минулого, що змушують ревізувати це минуле, стосунки із жінками, яких кохали і яких утратили.

Цікавою є реакція чоловіків-адресатів на отримані листи. Романіст Р., отримавши послання від незнайомки, здивувався і зацікавився. Власне, його психологічна реакція на прочитане наведена в кінці і становить розв'язку новели: «Він тремтячими руками відклав листа. Потім довго сидів замислившись. З пам'яті виринали плутані спогади про сусідську дитину, про якусь дівчину, про жінку з нічного ресторану, але спогади ті були такі невиразні, розпливчасті, як обриси каменя, що міниться під водою. Маячили якісь тіні, але образ не виникав. Він намагався пригадати свої почування, проте не міг. <...> Він відчув подих смерті й подих невмирущого кохання, щось розквітло в його душі, й він подумав про свою незнану кохану, як про щось безтілесне, як про далеку пристрасну музику» (Цвейг, 1981). Сповідь безтямно закоханої і передчасно померлої жінки схвилювала письменника Р., проте лише на мить. Час від часу зустрічаючись із нею, він не запам'ятав її обличчя, вона залишилась якимось фантомом для нього.

Зовсім інша реакція на лист у героя «Сойчиного крила», оскільки любовна історія, що трапилася з ним три роки тому, була ще незагоєною раною. Головний герой довго вагається, чи відкрити лист, аби не втратити внутрішнього балансу й хиткого спокою, якого було так тяжко досягти: «Я здавна боюся всяких листів і сам не пишу їх...» (Франко, 1979); «Кожний лист – це бомба. <...> ніхто не може пізнати, чи та бомба не наладована мелінітом і чи не розірве тебе в найближчій хвилі» (Франко, 1979). Побоювання головного героя навіть змушують його подумати, чи не знищити листа: «Нерозв'язана загадка цікавить, навіває жаль або тугу – все те приємні почуття. Розв'язана може зранити або вбити» (Франко, 1979). Довгі вагання Массіно (саме так називала чоловіка авторка листа Маня) врешті завершуються читанням листа.

Спільним для обох творів є мотив таємниці, однак цей романтичний прийом відіграє різні ролі: у С. Цвейга таємниця залишається нерозкритою, а в І. Франка вкладене у конверт сойчине крило відразу ж оприявнює адресанта.

І ось тут письменниками розказані зовсім різні історії, зображені несхожі за характером жінки. Однак схожими є початки послань – у них відсутні звертання до адресатів. Натомість починаються вони з апеляції до їхньої пам'яті. У новелі І. Франка чотири рази рефреном повторена фраза «Чи тямиш мене?», що має на меті пробудити спогади про трирічну розлуку з колись коханою жінкою. Детальне портретування Манею себе й Массіно під час їхньої першої зустрічі засвідчує важли-

вість події, що закарбувалася в її пам'яті. Психологічна реакція чоловіка на ці питання відбиває його роздратування й небажання повертатися до болючих спогадів: «Женцино, демоне! Чого тобі треба від мене? <...> Я віддав тобі все, що було найкраще в моїй душі, без домішки хоч би атомика низького, підлого, брудного, а ти погралася моїми святощами і кинула їх у болото. Я вірив у тебе, як у себе самого, а ти кажеш, що лише ролю грала переді мною. Я вкладав усе своє життя, всю свою душу в кождий свій погляд, у кожде своє слово до тебе, а ти хотіла лишити мені лише незабутнє артистичне вражіння!» (Франко, 1979). Читач дізнається про причини, що розлучили Массіно з коханою – її несподівана втеча, зрада. Далі жінка описує поневіряння, що стали спокутою за її гріхи, – спочатку вона мандрує з паном Генрісем, який виявився банальним злодієм, що обікрав Маниного батька, згодом вона стає здобиччю Зигмунта, а потім золотопромисловця Светлова. З карпатських лісів жінка потрапила до Варшави, а згодом доля водила її і в Нижній Новгород, і в Москву, і в Іркутськ. Порятунув нещасну військовик Микола Федорович, після смерті якого Сойка-Маня пише листа аж із Порт-Артура й бажає повернутися в рідні місця. Завершується твір приїздом жінки до Массіно та їхньою зустріччю в новорічну ніч.

Отже, І. Франко художньо переконливо розкрив нову в українській літературі тему – «...історію фатального непереможного кохання до химерної, загадкової жінки», що репрезентує, за влучним спостереженням І. Денисюка, «сильні характери, глибокі натури, здатні на великі почуття» (Денисюк, 1968). Неоромантична історія «фатального» кохання все ж завершується щасливо: остання фраза новели «– Прости!» (Франко, 1979) виявляє прощення головним героєм зрадливої коханки, його радість від зустрічі з нею.

Самостійного значення набуває надіслане в листі сойчине крило, назва якого стала заголовком твору. Звісно, сучасному читачеві важко сприймати як романтичний прийом вкладення в лист крила власноруч забитої Манею пташки. У своєму посланні вона вмотивовує це вбивство ревностями до птиці. І покладає надію, що це крило, символ їхнього взаємного кохання і щасливих днів, проведених разом у лісі, пробудить світлі спогади у Массіно: «Здається мені, що се летить до тебе половина моєї душі. А як одна половина летить, то від твоєї душі буде залежати, чи прилетить і друга. Коли в твоїм серці є ще хоч іскра любові до мене, хоч крапельночка бажання – побачити мене, то се буде та сила, яка притягне й друге крило, другу половину моєї душі до тебе» (Франко, 1979). І ці надії головної героїні виправдалися.

Зовсім інший тип жінки змальовує С. Цвейг. На відміну від легковажної авантюристки Мані, безіменна героїня «Листа незнайомої» викликає гаряче співчуття та глибокий жаль у читача. Це одна із цільних і глибоких натур, змальованих класиками світової літератури. Згадаймо Тетяну в «Євгенії Онєгіні» О. Пушкіна, пані де Реналь у «Червоному і чорному» Стендаля, Марусю Чурай в однойменному романі у віршах Л. Костенко тощо. Її кохання зародилося у тринадцять років, коли вона вперше побачила нового сусіда по будинку, відомого письменника. У листі детально описані багатогранні відтінки сильного та всепоглинального почуття спочатку наївної дівчинки-підлітка, потім юної вісімнадцятилітньої панночки, а згодом розквітлої красуні. Свій єдиний прощальний лист жінка пояснює потребою «виплакати душу» (Цвейг, 1981) після смерті єдиного одинадцятирічного сина.

Перед адресатом і перед читачем розгортається глибоко психологічна трагічна історія кохання-залежності, кохання-поклоніння. У творі не йдеться про особистісні якості «романіста Р.». Кілька зустрічей із головною героїнею, які відбулися в різні періоди життя, не дозволили їм взаємно відкрити особистісні риси. Це кохання мало романтичний характер і було цілком вимріяне незнайомкою. «Боязка, затуркана дитина» (Цвейг, 1981), побачивши вперше молодого вродливого письменника, закохалася на все життя. Це почуття принесло їй тільки горе, бо не було взаємним. Наївна дівчинка інтуїтивно відчула двоїстість натури обранця: «Ти – палкий, легковажний, відданий забавам і пригодам юнак, а одночасно у своїй творчості – невблаганно сувора, свідомо свого обов'язку, безмежно начитана й освічена людина» (Цвейг, 1981). Незважаючи на це відкриття, на присутність діонісійського й аполонійського первнів у натурі героя, дівчинка вистоювала цілі години біля вічка своїх дверей, аби тільки побачити або почути кроки коханого. Її не бентежили стосунки Р. з іншими жінками, які бували в його помешканні.

Усепоглиналима пристрасть виявляється в рядках листа: «<...> ти був для мене, власне, усім, цілим моїм життям. Усе існувало лише остільки, оскільки якимось стосувалося тебе, все в моєму бутті мало сенс тільки тоді, коли було пов'язане з тобою» (Цвейг, 1981). Подібно до пушкінської Тетяни, котра

читала книжки Онегіна, аби пізнати його душу і розум, дівчинка-підліток у новелі С. Цвейга теж захоплюється читанням. Але це чи не єдиний позитивний наслідок цієї історії. Справжньою трагедією для головної героїні став вимушений переїзд до Інсбрука, куди перебралася мати з вітчимом. Лише через два роки незнайомка змогла повернутися назад, до Відня: «<...> я хотіла зустрітися з тобою, шукала тебе, хотіла, щоб ти мене пізнав після довгих, сповнених туги за тобою років, хотіла, щоб ти мене помітив, покохав» (Цвейг, 1981). Але Р. не впізнав її. Випадкова зустріч уже вісімнадцятирічної юної красуні з обожнюваним чоловіком завершилася їхньою першою близькістю. Потім було ще дві ночі, сповнені безкінечного щастя для дівчини. І наслідком цього стало народження позашлюбного сина.

У поясненнях героїні, чому вона не сказала про дитину раніше, виявляється горда натура: «<...> ти б ніколи не зміг позбутися таємної підозри, що я намагалася накинути тобі, заможній людині, чужу дитину. Через ту підозру між нами стала б тінь, невловима, тривожна тінь недовіря. Я цього не хотіла» (Цвейг, 1981). Вона прощає безвідповідальність коханого («<...> ти любиш у коханні тільки безжурне, легке, грайливе <...>» (Цвейг, 1981)), не дорікає принизливим становищем самотньої матері, оскільки це був її свідомий вибір. Навіть більше – щороку в день народження Р. вона надсилає йому букет білих троянд як згадку про їхні зустрічі, коли, прощаючись, він дарував їх дівчині. Такий прозорий натяк мав би допомогти романістові згадати одну з багатьох жінок. Але все марно.

С. Цвейг удається до романтичного прийому невізнання: логічно було б припустити, що відомий письменник володіє професійною спостережливістю й повинен мати добру пам'ять. Тим більше, що дівчина гарна і приваблює чоловіків. Мотив «перевертання», своєрідної смислової анти тези звучить у гірких словах героїні: «Всі, кому я віддавалася, закохувалися в мене, всі були мені вдячні, всі не хотіли зі мною розлучатися, всі мене любили – тільки ти не любив, тільки ти не любив, коханий мій!» (Цвейг, 1981). Двічі повторений докір виражає розпач жінки перед фатумом. Вона могла одружитися, стати заможною, але не щасливою, оскільки це кохання без взаємності занапастило її життя. Найбільшою моральною втратою стала зустріч із Р., коли він заплатив їй, як повії, вкотре не впізнавши. Особливої гостроти цьому епізодові додає те, що Йоганн, слуга Р., який бачив головну героїню ще підлітком, відразу ж упізнав її. «Біль був занадто пекучий», – пише Незнайомка (Цвейг, 1981).

Головна героїня виявилася турботливою й доброю матір'ю, ростила сина в любові, дбала про його освіту. Її стосунки з чоловіками, що засуджувалися суспільством, містили в собі й семантику самопожертви заради дитини. На хлопчика вона перенесла всю свою безмежну любов до зрадливого Р. Тому рання смерть сина позбавляє її життя всякого сенсу. Пронизливо-трагічно звучить рефрен «моя дитина вчора померла» (Цвейг, 1981). Цими розпачливими словами починається лист незнайомої. У процесі розгортання психологічного сюжету рефрен змінюється на «це була й твоя дитина» (Цвейг, 1981), а далі відбувається ідентифікація «я» і «ти» у фразі «Наша дитина вчора померла» (Цвейг, 1981).

Сповнений болю лист завершується прощанням, оскільки він мав бути відправленим лише у разі смерті героїні. Письменник Р. поглянув на вазу – вона була порожня. Але навіть утрата такого сильного й відданого кохання не зворушила його байдужу душу. Порівняння в останній фразі кохання з далекою музикою вказує на його холодність.

Висновки. Отже, в обох творах головною темою є фатальне кохання, що в І. Франка завершується оптимістично, а у С. Цвейга трагічно. Незнайомка прощає свого коханого, а в українському творі навпаки – Массіно прощає Маню. Твори протиставляються за мотивом зради/вірності: Маня зраджує та розкаюється, а Незнайомка проносить вірність зрадливому коханому через усе життя. Обидва твори за сюжетно-композиційними особливостями репрезентують психологічні модерністські новели, яким притаманна «романізація» малої прози, тобто в них розкриваються, подібно до романів, історії цілого життя героїв. Художній час в українській новелі охоплює три роки, а в австрійській – понад п'ятнадцять. Для обох творів характерні лейтмотиви й рефрени. Новела австрійського письменника являє собою зразок епістолярного жанру, а у творі І. Франка з підзаголовком «Із записок відлюдька» лист уключено в текст, але його читання головним героєм супроводжується плином його свідомості, внутрішніми монологами. В обох творах наявні ліричні відступи, композиція новели українського письменника більш вільна, в ній порушено хронологічний плин подій. В австрійській новелі події в листі відтворені у хронологічній послідовності, але розв'язка сюжету винесена в абсолютний початок твору. Ретроспективна композиція зосереджена на причинах, що призвели до трагічного кінця.

Порівнюючи новели українського й австрійського письменників-класиків, доходимо висновку, що твір С. Цвейга є більш трагічним і психологічно наснаженим. Велику роль у ньому відіграє підтекст. Споріднюють обидва твори елементи неоромантичної поетики (трагічна тональність, мотив таємниці, мотиви фізичної або духовної загибелі, мотив страждання, романтичні жіночі образи). «Сойчине крило» й «Лист незнайомої» виявляють типологічну близькість завдяки образній системі та засобам поетики, що засвідчують розвиток модерністської малої прози, вони репрезентують глибини жіночої душі та хитросплетіння людських стосунків.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Денисюк І. Про родово-видові особливості «Сойчиного крила» / І. Денисюк // Українське літературознавство : міжвідом. респ. зб. / відп. ред. Ф. М. Неборячок. – Львів, 1968. – Вип. 3. – С. 98.
- Овдійчук Л. Вивчення новели І. Франка «Сойчине крило» в школі [Електронний ресурс] / Л. Овдійчук // Волинь – Житомирщина. – 2006. – № 15. – С. 220–225. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vg_2006_15_35
- Оніщенко О. І. Стефан Цвейг: психоаналітичний проект [Електронний ресурс] / О. І. Оніщенко // Гуманітарний часопис. – 2007. – № 1. – С. 33–42. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gumc_2007_1_6
- Сучков Б. Лики времени : Ф. Кафка, С. Цвейг, Г. Фаллада, Л. Фейхтвангер, Т. Манн / Б. Сучков. – Москва : Худож. л-ра, 1969.
- Ткачук М. П. Жанрова структура прози Івана Франка (бориславський цикл та романи з життя інтелігенції) : автореф. дис. ... д-ра філол. наук : 10.01.01 / М. П. Ткачук ; Київ. ун-т ім. Тараса Шевченка. – Київ, 1998. – 29 с.
- Франко І. Зібрання творів : у 50 т. Т. 41. Літературно-критичні праці: (1890–1910) / І. Франко. – Київ : Наук. думка, 1984. – 679 с.
- Франко І. Зібрання творів : у 50 т. Т. 22. Повісті та оповідання (1904–1913) / І. Франко. – Київ : Наук. думка, 1979. – 514 с.
- Цвейг С. Легенда про третього голуба [Електронний ресурс] / С. Цвейг ; пер. з нім. та літературозн. коментар О. Єременко // Синопис: текст, контекст, медіа. – 2018. – № 1 (21). – С. 56–62. – Режим доступу: <http://synopsis.kubg.edu.ua/index.php/synopsis/>
- Цвейг С. Лист незнайомої (новели) / С. Цвейг ; пер. з нім. В. Бобинського. – Київ : Дніпро, 1981. – 184 с.

LENSKA SVITLANA

“THE JAY’S WING” BY I. FRANKO AND “THE LETTER BY UNKNOWN WOMAN” BY S. ZWEIG: WOMAN’S PSYCHOLOGY THROUGH THE PRISM OF COMPARATIVE ANALYSIS

The article deals with comparative-typological analysis of short stories “The Jay’s Wing” by I. Franko and “The Letter by Unknown Woman” by S. Zweig on the level of the plot, construction of the image system, poetics features.

The aim of this study is the typological and comparative analysis of short stories “The Jay’s Wing” by I. Franko and “The Letter by Unknown Woman” by S. Zweig.

Typological similarity between “The Jay’s Wing” and “The Letter by Unknown Woman” is manifested primarily at the level of plot construction and genre form. In both works, two men – in Austrian story he is “renowned novelist R.”, in Ukrainian – Mr. Khoma, nicknamed Massino, received letters from their former beloved women on the day of their 40th anniversary.

The letter in the Austrian short story is written by a woman who devoted all her life to the love of R. She fell in love with him even in adolescence, met several times in different periods of her life. She gave birth to a son from a writer. The boy died. And after fifteen years she wrote a farewell letter before her own death.

In the Ukrainian short story tells about a woman who left Massino, offended him. Her life was unsuccessful. And after several years of suffering and misery, she wrote a letter asking for forgiveness and hoping for forgiveness.

The article gives a detailed analysis of female characters that are revealed in the works. In both works the main theme is the fatal love, but Franko’s end is optimist and S. Zweig is tragic. Unknown Woman forgiven her treacherous lover, and in the Ukrainian work on the contrary – Masino forgiven Manya. The works are opposed to the motive of betrayal/fidelity: Manya betrays and regrets, and the Unknown woman bears allegiance to a treacherous lover through all her life.

The article is of interest to the structure and artistic peculiarities of modern little prose in two national literature – Austrian and Ukrainian.

Key words: psychological novel, modernist narrative, female image, comparative analysis, poetics, genre, style.

REFERENCES

- Denysiuk, I. (1968). Pro rodovo-vydovi osoblyvosti «Soichynoho kryla» [About genus and species specifics of “The Jay’s Wing”]. In: M. Neboriachok (Ed.). *Ukrainske literaturoznavstvo [Ukrainian Literary Studies]*, (Is. 3), (p. 98). Lviv [in Ukrainian].
- Franko, I. (1984). *Zibrannia tvoriv. (Vol. 41. Literaturno-krytychni pratsi: (1890-1910)) [Collection of works. Vol. 41. Literary critical abstracts: (1890-1910)]*. Kyiv: Nauk. dumka [in Ukrainian].
- Franko, I. (1979). *Zibrannia tvoriv (Vol. 22. Povisti ta opovidannia (1904-1913)) [Collection of work. Vol. 22. Novels and stories. (1904-1913)]*. Kyiv: Nauk. dumka [in Ukrainian].
- Onishchenko, O. I. (2007) Stefan Tsveih: psykhoanalitichnyi proekt [Stefan Zweig: psychoanalytic project]. *Humanitarnyi chasopys [Humanitarian journal]*, 1, 33–42. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gumc_2007_1_6 [in Ukrainian].
- Ovdiichuk, L. (2006). Vyvchennia novely I. Franka “Soichyne krylo” v shkoli [Studying of a short story by I. Franko’s “The Jay’s Wing” at school]. *Volyn – Zhytomyrshchyna [Volyn – Zhytomyr Region]*. 15, 220–225. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vg_2006_15_35 [in Ukrainian].
- Suchkov, B. (1969). *Liki vremeni : F. Kafka, S. Tcveig, G. Fallada, L. Feikhtvanger, T. Mann [Faces of time: F. Kafka, S. Zweig, G. Fallada, L. Feuchtwanger, T. Mann]*. Moskva: Khudozhestvennaia lyteratura [in Russian].
- Tkachuk, M. P. (1998). *Zhanrova struktura prozy Ioana Franka (boryslavskiy tsykl ta romany z zhyttia intelihentsii) [Genre structure of Ioan Franko’s prose (the Boryslav cycle and the novels from the life of the intelligents)]*. (Extended abstract of Ph D diss.). Kyiv. un-t im. Tarasa Shevchenka. Kyiv [in Ukrainian].
- Tsveih, S. (2018). Lehenda pro tretoho holuba [Legend of the third pigeon] (translation and literary commentary O. Yeremenko). *Synopsis: tekst, kontekst, media [Synopsis: text, context, media]*, 1 (21), 56–62. Retrieved from: <http://synopsis.kubg.edu.ua/index.php/synopsis/> [in Ukrainian].
- Tsveih, S. (1981). *Lyst neznaiomoi [The Letter by Unknown Woman]*. Kyiv: Dnipro [in Ukrainian].

Одержано 25.02.2018 р.